

Rejsebrev fra Dansk Vestindien, del 1

Ligger på min solseng på min kæmpestore altan søndag eftermiddag og kigger ud på kokospalmerne, der vifter i den friske havbrise, og på skyerne, der farer hastigt forbi. Fordøjer den sidste uges og især denne weekends indtryk. Tænker på tiden fra sidst jeg var på St. Croix for 3 år siden og alt det, der er sket i mit liv siden da. Det har været noget af en rejse, med mange bump på vejen, hårdt arbejde og en stålsat vilje om at nå mit mål, koste hvad det ville. Og nu er jeg her!!

Rejsen herover forløb planmæssigt. I Miami udså jeg mig en medarbejder i grænsekontrollen, som så venlig ud, og stillede mig i den kø. Godt valg, han var rigtig rar og godtog mine forklaringer omkring arbejde m.v., om end han dog pointerede, at de har nogle udmærkede fængsler i Miami 😊 Jeg takkede pænt nej og fortsatte hen efter min bagage, som jeg skulle tjekke ind til indenrigsflyet. Da jeg skulle ud mod mit fly, blev jeg bedt om at proppe min computertaske ned i min i forvejen proppede trolley, da jeg kun måtte have 2 stk. håndbagage med på flyet. Her var panikken så småt ved at brede sig, og jeg må have tabt et par kilo mindst på den øvelse. Det lykkedes dog omsider, men 5 min. senere skulle jeg have begge computere og væsker op igen for at gå gennem security. Seks kasser fyldt med mit grej og tøj blev det til, ind i køen igen og derefter pakke det hele sammen én gang til. PYYYH-HA, på det tidspunkt havde jeg rejst i små 22 timer og var ikke just i humør til den slags pjat.

Stor var min glæde og lettelse til gengæld, da jeg ankom til lufthavnen på St. Croix! Min udlejer tog imod mig, han var simpelthen fløjet ned fra Virginia for at hente mig. Planen var ellers, at hans niece skulle hente mig, men der var gået koks i kommunika-

tionen, så hun kunne ikke, da de endelig fik kontakt. Og Ian kunne ikke have, at jeg ankom til et fremmed land så sent uden at kende et øje, så han lagde alt til side og sprang på en flyver! Det er da bare fantastisk, sikken service, jeg var rørt!

De første dage gik med at få mig installeret. Fik fat i Big John, min taxi driver fra sidst, han kørte mig ud til et af de store supermarkeder, hvor jeg fik købt ind til en uges tid. John var lidt ked af det, forretningen gik ikke så godt længere, af flere grunde. Lukningen af olieraffinaderiet HOVENSA har været et hårdt slag for lokalsamfundet på ca. 55.000 indbyggere, arbejdsløsheden er høj og priserne ligeså. Det kan jeg også mærke, dagligvarerne er rigtig dyre, men det er endnu dyrere at spise ude. En dame fortalte mig, at deres el-regning var steget fra \$250 til \$400 om måneden, så den dag hendes mand ikke længere har arbejde på raffinaderiet med oprydning, ved hun ikke hvad fremtiden bringer. De hører endda til de heldige.

Men på min altan eksisterer den slags sorger ikke! Her kommer nogle gulbrystede små fugle, bananaquits, på besøg når jeg i weekenden nyder min brunch med frugt.

Teknikken kom op at køre henover weekenden. Der var lidt knas med internettet, 3 Mbit er ikke meget, når ca. 240 computere skal deles om det. Og jeg kunne kun modtage mails, ikke sende. Så jeg måtte have fat i øens eneste IT-mand, som tilfældigvis bor lige overfor mig. Hvor heldig kan man være? Han kom forbi søndag morgen og løste problemet for mig midlertidigt, flinker mand.

Hermed var jeg klar til at gå ombord i arbejdet mandag og ugen ud. Det blev ikke til nogen oplevelser i ugens løb, da jeg dels skulle arbejde, dels skulle omstille mig til tiden her, som er Atlantic Standard Time og 5 timer efter Danmark. Det gav lidt forstyrrelser i søvnrytmen. Skulle også lige lære det amerikanske udstyr at kende.

Men jeg var da til fods ude og handle 2 forskellige steder, den ene gang nede ved "The Project", som er det område, jeg er blevet kraftigt advaret mod at gå ind i. Her bor øens fattige og arbejdsløse, og der er stor kriminalitet. Lørdag aften så jeg 3-4 politibiler køre derind med fuld udrykning, ifølge Big John fordi bandemedlemmerne prøver at slå hinanden ihjel for et godt ord. Ligesom i Danmark ... Men supermarkedet Pueblo ligger lige ved siden af, så jeg lagde al min energi i at ligne en lokal, der var vant til at handle dér. Det gik da også fint, jeg nåede hel hjem igen. Næste gang valgte jeg dog at gå til Food Town i den modsatte retning.

Torsdag aften var jeg ved at være så meget med på tidsforskellen, at jeg havde overskud til at gå over og se på de mellem 100 og 200 dansere, som en gang om året mødes her på nabohotellet og holder de gamle dansetraditioner i hævd. Gamle engelske country-danse, som peppes lidt op med nye trin og instrumenter, men ellers er variationer over square dance og folkedans, og sving din partner og over i det modsatte hjørne og tilbaws igen. Jeg er stået af, bliver forvirret bare af at se på!

Fredag aften var jeg klar til at gå i byen! Nogle af danserne havde hvisket mig i øret, at der var Jump Up! inde i Christiansted, og at jeg bare skulle prøve at komme over og snige mig med på en taxi for \$5 tur/retur. Det gjorde jeg, og jeg mødte de sødeste mennesker, som spurgte interesseret til, hvad jeg lavede. Nogle af dem er faktisk mine naboer. Endte med at tilbringe aftenen i Christiansted sammen med Dawn og John, som hedder Knutson til efternavn og nedstammer fra Norge. Så er vi jo næsten i familie 😊

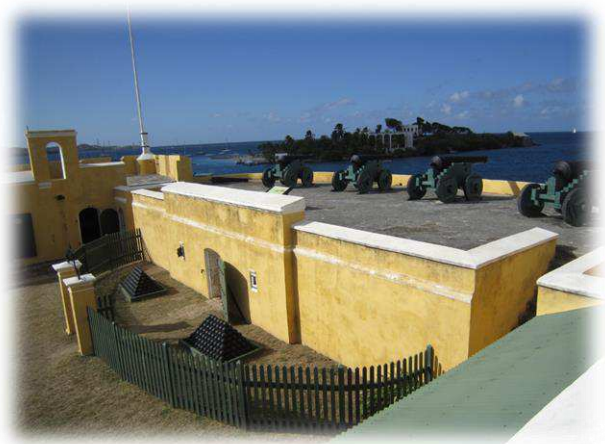
Jump Up! holder man vist en gang om måneden ca. Der er Mocko Jumbies - vestindere på stylter, siges at holde kontakt med forfædrene og beskytte byen mod onde ånder. Det er meget muligt, jeg er bare imponeret over, hvordan de let og ubesværet bevæger sig rundt på de der enormt høje stylter, og bukker sig ned og high fiver små børn uden at miste balancen. Ellers er der gang i gaden med dans, steel pan bands og salgsboder. Forretninger og kunstgallerier holder åbent til kl. 22. Jo, Crucians (folk fra St. Croix) forstår at feste og lime (udtales LAJM). Udtrykket "to lime" stammer fra Trinidad og betyder slå tiden ihjel, mødes med gode venner og have det sjovt.

Lørdag var jeg lidt huslig om formiddagen. Der er masser af udstyr her, skal bare lige lære det at kende, virker ikke helt som derhjemme. Efter en tøjvask og andre praktiske ting ringede jeg efter Big John, som kørte mig ind til byen. Fik mig en snak med to unge mennesker på Bravo Tours' kontor og fik lidt input til spændende ture.

Efter en spadseretur og en salat på min stamcafé fra sidst gik turen til Christiansværn. Fortet, vejerboden og toldhuset er flot bevaret, står formentlig flottere nu end dengang. Der er masser af kanoner, krudt og kugler, men faktisk løsnede man aldrig et skud mod fremmede magter. Da englænderne besatte øen i to omgange i forbindelse med Napoleonskrigene, overgav de danske soldater sig straks! Fortet var beregnet på at beskytte Christiansteds havn mod sørøvere samt holde slaverne i ave, dem så man som den virkelige fjende, ikke andre nationer. Og St. Croix blev da også leveret tilbage til Danmark ved senere fredsforhandlinger. Fortet har desuden fungeret som fængsel, tak skæbne for nogle små fangehuller! Billetsælgerens datter på 9 år, Jasmin, var med mor på job, og hun gjorde et fint arbejde med at berette for mig om de forskellige afsnits anvendelse 😊

Efter dagens kulturelle indslag var det blevet tid til den mere løsslupne del af lørdagens program. Ned og spadsere på den altid livlige boardwalk og studere restauranternes menukort, hvad kan friste i dag, Fort Christian Brew Pub, Angry Nate's Sea Food, Rum Runners? Valget faldt på Rum Runners og en stor Caribbean Cajun Steak, trængte til noget ordentlig mad efter en uges home cooking af varierende og til tider mislykket eller i bedste fald mistænkelig karakter. Men vigtigst af alt - før maden en god drink, når nu man er på RUM Runners ☺ Og helt korrekt, rom blev ikke drukket på en dag, men jeg har mange flere dage at øve mig i ☺

Havde aftalt med John, at han hentede mig kl. 19:30 for at køre mig hen til Caribbean Community Theater i Golden Rock. Her havde jeg set i St. Croix This Week, at der var en musical ved navnet Smokey Joe's Café, bygget op over Leiber & Stollers repertoire. Enhver sand Elvis-fan ved, at Leiber & Stoller leverede fantastisk mange sange til Elvis, så straks var jeg tændt - det kunne KUN blive en succes! Og ganske rigtigt, jeg skrålede med (næsten uden lyd) gennem de ca. 2 timers optræden med et pænt stort band og ca. 10 dansere/sangere. Var jeg ikke i forvejen i løftet stemning, så blev jeg det - Henny gi'r den gas! Den yngre del af publikum gav den også gas, med piften og højlydt medleven, en fornøjelse med så levende et publikum. I pausen mødte jeg den sødeste dame, Wanda, som egentlig bare var der for at hjælpe med de praktiske ting, hun arbejder til daglig på The Good Hope School ved Whim-plantagen nær Frederiksted. Vi talte sammen, som om vi havde kendt hinanden altid.

Som altid var Big John på pletten til aftalt tid for at køre mig hjem igen. I modsætning til mange andre kører John ikke på "island time" (= vi når det nok, du ser mig, når jeg kommer). En aftale er en aftale og den holdes, det er rigtig rart.

Godt mæt af dagens mange oplevelser tænkte jeg på, om jeg mon kunne høre uret næste morgen og komme i Sunday Church. Det kunne jeg, kl. 9:00 holdt John foran døren for at køre mig til den danske kirke i Kongensgade, The Lord God of Sabaoth Lutheran Church. Kirken var som altid fuld, ca. halvdelen danskere, som kom for at opleve den fantastisk livlige præst, gospel for FULD UDBLÆSNING med et velsyngende kor, så håret står bagud, sang og glæde, hils på din nabo til alle sider, hav det godt, count your blessings, nyd dit dejlige liv og alle de dejlige mennesker og gode ting, du er eller har været beriget med i dit liv. Er der nogen, der har noget at fejre i dag eller i den kommende uge? Vi fejrer det med dig, sig frem ☺ Udover fødselsdage var der denne gang et dansk ægtepar, som fejrede guldbryllup på øen. Gudstjenesten varer 2 timer, som bare flyver afsted, fordi man har det fantastisk! Jeg vidste fra sidst, hvad jeg havde i vente og blev ikke skuffet! Qua min musiksmag kunne jeg synge med på en masse af gospelnumrene, resten når jeg nok at lære, mens jeg er her ☺

Så var det tid til Sunday Brunch hos - Rum Runners! - denne gang dog uden rom. Kl. 13 kørte John mig ud at shoppe, ligesom i USA ligger supermarkederne uden for byen og er vanskeligt tilgængelige for fodgængere som mig. Fik fat i et simkort til min iPhone, dejligt. Og sådan blev det søndag eftermiddag, hvor jeg ligger på min solseng og tænker over mine mange gode oplevelser. Happy Limin' from my friend Gecko & Me ☺

